

Rafet, Handan ve Mecnun'a dönerek "Ne iyi ettiniz bu akşam gelmekle," dedi. "İçim pek sıkılıyordu, neşem yerine geldi." Yasemin kokularını içine çekerek sözlerine devam etti. "Yoksa ben de Atlas'la erkenden uyurdum, ne güzel oturduk, bahçenin keyfini aldım sayenizde."

"Benimle sohbet artık seni açmıyor?"

Ortağının dizine vurarak güldü kadın. "Olur mu Yannis? Böyle kalabalık iyi oldu demek istedim." Handan'a dönüp, "Sevdim ben bu kadının muhabbetini... Alıştım üç günde," dedikten sonra Mecnun'u işaret etti. "Deli oğlan zaten hep güldürür beni."

"E yaşlısın tabii, canın sıkılıyor. Yakında öleceksin," dedi Mecnun.

"Ne yaşlısı aaa? Ben... Ben orta yaşlıyım bir kere!"

"Heee... Ben de doğdum doğacam zaten!"

İkisinin didişmesini gülerek izleyen Handan araya girdi. "Uğraşma Rafet ablayla... Sanki sen yaşlanmayacaksın bir gün."

Mecnun kendinden emin bir şekilde cevap verdi. "Zannetmem."

Rafet gerçekten merak ederek sordu: "O niye o?"

"İyi insanlar çok yaşamıyor, bunu herkes bilir," dedi Mecnun ukala bir tavırla.

"Demin yaşlıydım, şimdi bir de kötü oldum, iyi mi?"

"Sen ona bakma," dedi Yannis. "Seni o kadar çok seviyor ki böyle gösteriyor sevgisini."

"Ben kimseyi sevmem! Sevmek ne yaaa? Bu gezegende yaşıyoruz işte... Karşılaşmışız... O kadar! Sevmek ne?"

Rafet güldü. "Ha yani, sevmediğinden her gün burnumun dibinde bitiyorsun. Sevmediğinden her gün Atlas'la onca zaman oynuyorsun."

"Atlas başka... Atlas çocuk... Çocukları severim bak!"

Handan merak etti. "Niye? Onlarla da bu gezegende karşılaşıyorsun işte?"

"Çocuklar başka! Çocuklar bu gezegenin en temiz insanlarıdır." Duraksayıp biraz düşündü. "Ah! İnsanların çocuk kalmasının bir yolunu bulsam... Başka türlü kurtulmaz bu dünya..." Ters ters Rafet'e baktı. "Ama her yer bunun gibi yaşlı dolu!"

Rafet dalga geçerek, "Kurban ol sen bana," deyince herkes güldü.

Akşamı hep beraber ama özellikle Handan'la geçirmekten çok memnun olan Yannis, "Nasil gidiyor yeni hayat? Tepkiler aldın?" diye sordu ona dönerek.

Handan gülümseyerek cevap verdi. "Bana bir şey diyen olmadı. Bazı insanlar tuhaf tuhaf bakıyor tabii ama ben iyiyim yani."

Rafet kendini tutamadı. "Ah be kızım... Sana bir şey demezler ama çarşıda adın çoktaaan deliye çıkmış. Bugün birkaç kişi beni aradı bile. Seni savunmaktan dilimde tüy bitti! Gel sen şöyle normal giyin yine. Zor olur böyle..."

"Yooo... Böyle iyiyim ben. Hem Rafet abla, sen beni niye savunuyorsun ki?"

"E deli diyorlar sana! İzin mi vereyim?"

Mecnun umursamaz bir tavırla konuştu. "Aman, bana yıllardır diyorlar, bir şey olmaaaz!"

Rafet bir süre düşündü. Sevdiği insanlarla ilgili kötü konuşulsun istemezdi... Ne demeli, nasıl anlatmalıydı derdini? "Olmaz mı hiç? Seninki başka!"

"Niye onunki başka?"

"O Mecnun... O... Buralı yani... Onu severler, anasını babasını tanırlar. Hoş görürler yani... Hem... Mecnun erkek!"

"Yani deli kadın olmaz?"

Mecnun ve Handan kahkaha atınca Rafet hemen savunmaya geçti. "Offf! Ne demek istediğimi anlamadınız sanki."

Yannis başını salladı. “Ben gerçekten anlamadım. Handan’da yanlış olan ne şimdi? Ne yaptı? Bize açıkla.”

Rafet gülümseyerek bir cevap bekleyen genç kadını tepeden tırnağa süzerek konuştu. “Yani... Yanlış değil belki... Ama bu şekilde giyinip dolaşmak... Şey...”

Herkes onun ne diyeceğini merakla bekliyordu.

“Saçma... Hah! Saçma!”

“Niye?” diye sordu Mecnun.

“Çünkü... Çünkü bu kıyafetle... Dolaşmak, iş yapmak...” Biraz düşündü ve onu bu kıyafetle ilk gördüğünden beri aklına takılanı söyleyiverdi. “Aaaa... Tuvalete gitmek bile zor be!”

Bir kahkaha koşturdu ve Mecnun hemen vardığı sonucu dile getirdi. “Yani şimdi millet Handan’a bakıp aaa bu kadın üstüne çış yapabilir demek ki deli mi diyor?”

Diğerleri kahkaha atarken Rafet haklılığına bir temel aramakla meşguldü.

“Kabul etsene! Herkesin giydiğini giymiyor diye deli diyorlar, o kadar. Mantıklı bir sebebi yok. Eskiden Avrupa’da bütün kadınlar böyle giyiniyordu ve kimse üstüne çış yapmıyordu herhalde. O zaman da senin şu kıyafetini giyen kadına deli derlerdi. Bir toplumda herkes birbirine benzemek zorunda! Eskaza bir insan değişikse ona deli derler... Ama bu saçma işte! Bak bir tane mantıklı açıklama getiremedin!”

Rafet çaresiz bir halde Mecnun’a bakarak yüzünü buruşturdu. “Çok biliyorsun sen!”

Mecnun eğilip ondan bir makas aldı. “Uyyy uyyy uyyy! Yıllardır usanmadın benimle laf yarıştırmaktan. Bir kere de kazansan!”

*

Uğur ve Rıza salonda çay içerek bir tartışma programı izlerken Nurcan yanlarına geldi. “Çok derin uyuyor Uğur abi, gece de yatmadan bir hap verirsen sabaha epey düzelir.”

“Veririm merak etme... Gel de çayını iç, soğuttun.”

“Soğuk da içerim ben,” dedi Nurcan çayını alırken ve reklam başlayınca televizyonun sesini kıstı. “Taylan geliyormuş, senin de gözün aydın.”

Uğur başını sallayarak gülümsedi. “Sağ ol sağ ol, özledik valla!”

“E pek uzak ama Kanada da.”

Rıza bu hasretin mantıklı açıklamasını yaptı hemen. “Eeee... Doğduğun değil doydüğün yer vatanmış.”

“Sanki burada aç açıktaydı da Taylan!” dedi Nurcan kocasının bu tespitine içerleyerek.

Uğur araya girme ihtiyacı duydu. “Canım Rıza onu demek istemedi... O orada mutlu, orayı istedi, n’apabiliriz ki?”

Ana yüreğini nereden anlardı ki bu adamlar! “Öyle deme Uğur abi! Evlenseydi neyse diyeceğim ama böyle zor. Aysel’in aklı hep onda kalıyor.”

Rıza her işini kendi yapan bir adammış gibi fikrini söyledi. “Akıl kalacak ne var Nurcan? On yaşında mı Taylan, kocaman adam...”

“Öyle ama ana yüreği işte!” dedi Nurcan acıklı bir ses tonuyla.

Kocası bu haksızlığa sessiz kalmadı. “Haaa... Unuttum. Sizdeki yürek, bizdeki sakatat tabii.”

Uğur karı koca arasında süren bu tartışmayı gülümseyerek izliyordu.

*

Maral yaşlı bir kadınla aynı evde yaşıyordu, evin bir odasını kiralamıştı. Eşofmanını giyip yatağa oturduktan sonra Ece’yle telefonda konuşmaya başlamıştı. Ece liseden arkadaşıydı ve İstanbul’daki evleri birbirine yakın olduğundan sık sık görüşürlerdi. Yıllardır tüm dertlerini anlatabildiği ve kendisine küsmeyen tek arkadaşıydı, bu nedenle ona önem verirdi, fakat ahhh o da bazen kendisini anlamaktan çok uzak olurdu. Patavatsızlığa varan açık sözlülüğüyle şimdi de aynı şeyi yapıyordu.

“Bilemiyorum Maral... Planın biraz... Nasıl diyeyim... Salakça!”

“Aç bak kızım internete, buldum işte, aşk büyüü var.”

“Vardır da... Sen bu adamı böyle saçma sapan şeyler yapacak kadar çok mu seviyorsun hakikaten? Ayrıca böyle bir duyguya aşk mı denir, emin değilim.”

“Aman Eceee, neresi saçma? Herkes ne kadar ikiyüzlü... Kimse büyüye inanmıyor ama herkes büyücülerde! Demek ki işe yarıyor, değil mi?”

“Büyü diye bir şey varsa bile bir erkeğin beni büyüyle sevmesini asla istemem.”

“Hıh... Benim gibi âşık ol da göreyim seni! Kendiliğinden olmuyor işte. O kadar belli etmeye çalıştım!”

Ortak arkadaşları onun neden hâlâ Maral'la arkadaşlığını sürdürdüğünü anlayamıyorlardı. Maral çevresindekileri boğan, kendine dönük bir insandı. Oysa Ece'nin sebebi basitti: O her zaman herkesi olduğu gibi kabul eder, kimseyi yargılamaz ve insanın sadece sevabı ya da günahıyla tanımlanamayacağını düşünürdü.

Şu zamana dek tek bir kişiye bile küstüğünü hatırlamıyordu. Arkadaşlık onun için herkesin bildiği bir tanımlamaya sahip değildi. Başkasına farklı bir bakış açısı sunabilirsem ne âlâ diye düşünür ama yönlendirilmekten de hiç hoşlanmazdı. Her zaman düşüncesini söylerdi.

“E kızım, adam senden epey büyük... Yani...”

“Büyükse n’olmuş? Allah Allah! Sen ondaki karizmayı bi görersen... Kafaya taktım ben bi kere, bu adam bana â-şık o-la-cak! Görürsün...”

“E iyi, ne diyeyim, hayat senin... Ama beni karıştırma bak, bu konuda sana asla yardım etmem!”

Maral güldü. Ece'nin neyi niye yaptığına ya da söylediğine pek kafa yormazdı. Ondan daha güzeldi, o da birçok kişi gibi bu güzelliği kıskanıyordu elbette, fakat diğerleri gibi çekip gitmemişi hayatından, o yüzden onu bu kadar çok seviyordu. “Korkak olduğumu biliyorum. Söylemene gerek yok! Yardımına da ihtiyacım yok, ben öğrendim nasıl yapılacağını... İnternet sağ olsun! Kendi başıma yaparım ama bir sorun var.”

“Ne?”

“Kurşuna onun ve annesinin adını yazmam lazım, nasıl öğreneceğim annesinin adını?”

Ece güldü. “Bilmem, ona sorsana. Yannis bana âşık ol diye sana büyü yapacağım da annenin adı lazım desene...”

“Ay, aşk olsun Ece! Sen Mert’i anlatırken ben böyle mi yapıyorum?”

*

Mecnun ve Handan gitmek üzerelerdi. Faytona doğru dura konuşa ilerliyorlardı. “Şu alışveriş işini halledeyim birkaç güne kadar sizi akşam yemeğine çağıracağım. Gelirsiniz değil mi?” dedi Handan.

“Hafta sonuna denk getirme de geliriz tabii,” dedi Rafet ve gülümseyerek kadına bakan ortağını dürttü. “Değil mi Yannis?”

“Tabii ki!”

“Bakalım aşçılığın nasıl? Marifet bu kıyafetleri giymek değil, bakalım nasıl misafir ağırlıyorsun?”

Handan alnını kaşıyarak düşündü. “Aslında ben bir şey pişirmeyeceğim...”

“Nasıl yani? Hem bizi akşam yemeğine çağıracaksın hem de bir şey pişirmeyeceksin öyle mi?”

“İh... Ben misafir ağırlama denen olayı... Yani... Hani bilindiği şekilde pek sevmem.”

Rafet bir tür yaratığa bakar gibi baktı ona ve bu bakış Mecnun’la Yannis’in kahkaha atmasına sebep olunca kendini toparlayıp zar zor konuştu. “Eceee? Akşam yemeğine gelip ne yiyeceğiz?”

“Ben de o nedenle şimdi açtım konuyu... Öneri getirin diye. Seçenekleri sunuyorum: Hazır bir şeyler alabilirim. Aranızdan isteyen istediğini pişirebilir. Pişirecek varsa önerdiği yemeğin malzemelerini alabilirim ama benim size yapacağım sadece sarımsaklı ekmek. Uzun uzun yemek pişiresim yok bugünlerde.”

Rafet'in yüz ifadesi o kadar komikti ki Yannis ve Mecnun bir kahkaha daha atmamak için kendilerini zor tuttular.

Rafet genç kadının söylediklerini sindirdikten sonra azıcık da alınmış bir ses tonuyla, "Biz seni rahatsız etmeyelim hiç o zaman," dedi.

Yannis hemen araya girdi. "Bence edelim! Yemekleri ben pisiririm."

Rafet ters bir bakış atarak ortağına sordu: "Sen mi davet ettin bizi akşam yemeğine?"

Mecnun Rafet'le uğraşmaya her zaman bayılırdı ama daha önce bu akşamki kadar çok sebep bulamamıştı. "E ne fark eder? Sana ne kimin pişireceğinden? Amaç yemek yemek değil mi? Belki kadın bilmiyor yemek pişirmeyi."

"Olur muuu? Ben çok iyi yemek yaparım, kaç ülke mutfağı inceledim. Bayılırım yeni lezzetlere, denerim de!" Ukala bir tavırla ekledi: "Gurmeyim ben."

Rafet bu işten hiçbir şey anlamamıştı. "E kızım neden pişirmiyorsun o zaman?"

"Canım istemiyor," dedi Handan sakın bir ses tonuyla.

Rafet için bu da anlaşılabilir bir açıklama değildi. "E o zaman niye bizi yemeğe davet ediyorsun?"

"Canım yemek yapmak istemiyor ama beraber olalım, bu akşamki gibi güle oynaya yemek yiyelim istiyorum, ne var bunda?" Gülerek sordu: "Sen değil miydin deminden beri bu akşam ne kadar eğlendiğinden bahsedene?"

Rafet olayı hâlâ çözememişti, bunu bir saygısızlık olarak görüyor ve diğerlerinin neden onun tarafını tuttuğunu anlayamıyordu. Hadi Mecnun deliydi, peki ya Yannis? Tamam kadından hoşlanıyordu ama yıllardır geleneklerimizi de gayet iyi biliyordu. Yani bir tek kendisi miydi bu durumu anlamayan? İnsan birini yemeğe davet etti mi yemek yapardı. Gelen misafire öneride bulunmak da neyin nesiydi canım?

"Rafet ablacım, bak ben bir gün sana... Canım isteyince ama... Çok ama çok güzel yemekler de pişiririm. Ancak bu ara..."

*

Handan ertesi gün arabasını kahvenin önünde durdurdu ve şapkasını eline alıp uçuk pembe-gri tonlarındaki ipek elbisesinin eteklerini toplayarak dışarı çıktı. Kahvede oturanlar ona merakla ama çok da belli etmeden bakıyorlardı.

Uğur onu görüp selam verince Handan el sallayıp arabanın arkasında duran yedi-sekiz kutuyu işaret etti. "Yardımcılarınızı çağırırsanız da şu kutuları içeri taşıyalar. Biraz kitap getirdim kahveye."

"Öyle mi? Teşekkür ederim," dedi Uğur şaşırarak ve hemen Melih'le Mete'ye seslendi. "Oğlum şunları içeri bi taşıyiverin." Kutular taşınırken genç kadına dönerek sürdürdü konuşmasını. "Hay Allah! Keşke haber verseydiniz, ben çocukları yollar aldırırdım, size zahmet oldu."

"Yok yok merak etmeyin, dün akşam Mecnun taşıdı arabaya sağ olsun, ben bir şey yapmadım."

Gençler son kutuyu da alınca, "E buyrun bir fincan sabah çayı için," dedi Uğur gülümseyerek. "Gevrekle peynir de var, kahvaltı etmediyseniz."

Handan karnını tutarak gülümsedi. "Hayır demem valla!"

"Buyrun, hem kitaplara da bakarız."

*

Nurcan erkenden arkadaşına gidip kahvaltı hazırlamıştı.

Bugün kendini çok daha iyi hisseden Aysel domatesi ağzına atarken, "Hmmm, bu da pek lezzetliymiş," dedi. Yüzünü buruşturarak konuşmaya devam etti. "Dün yediğim her şey saman gibiydi."

"Afiyet olsun... Ye hadi. Can boğazdan gelir, dün hiçbir şey yemedin zaten doğru dürüst."

"Seni de yordum. Bi eve, bi buraya koşturdun durdun. Ama bugün iyiyim kız, valla, gelmesen de olurdu, ben hazırlardım."

“Aman n’olcak, yalnız başıma yemeyi sevmiyorum zaten.”

Aysel iç geçirdi. “İyi ki komşuyuz kız, yoksa sıkıntıdan çat diye çatlardık valla...”

Nurcan da ara sıra düşünürdü bunu. “Doğru valla... İnsan çocuk büyütürken anlamıyor da... Böyle hepsi bir yere çekip gidince... Selma’yi ne zaman arasam ya işi var ya çocuk ağlıyor. Semra desen ya derste ya ders hazırlıyor. Telefon da şöyle canlı kanlı konuşmanın yerini tutmuyor ki! Yalnızlık zor... İnsan lazım insana.”

“Eeee... Boşa dememişler, komşu komşunun külüne muhtaç kıyım.”

“Öyle tabii... Sadece zor zamanda değil. İnsan evde tek başına... Delirir kız yalnız. Bu yüzden ben hiç sevmiyorum büyük şehirleri. Selma’ya da dedim. Candan bir komşun olsun. Ama ne gezeer? Komşularının adını bile bilmiyor. Sadece selamlaşıyorlarmış.”

Gülüştüler. “Ama kızım onlar da haklı... İş güç, eve gel bebek, yemek... Bakıcı başlı başına bir dert zaten.”

“Hiç sorma, son aldıkları kadını da çıkardılar, şimdi yeni biri başlamış, bu sabah söyledi.”

Bu taze bilgi şaşırttı Aysel’i. “E hani o kadından memnunlardı?”

“Memnunlardı da... Hani kadın çok yiyordu ya, bizim kız da market alışverişim ikiye katlandı diyordu.”

“Hııı?”

Nurcan gülererek konuşmaya devam etti. “İşte kadın sülalesini ağırlıyormuş bizim kızın evinde meğer...”

Aysel de gülmeye başladı. “Demeee!”

Nurcan başını sallayarak konuşmasını sürdürdü. “Bizimki geçen hafta bir dosyayı evde unutmuş, müdür de altına araba verip eve yollamış.” Elini kaldırıp parmaklarını açtı. “Bizimki bir bakmış evde tam beş kadın... Ziyafet sofrası... Bi de hepsini tek tek tanıştırmış bizimkiyle. Bu komşum Safinaz Hanım, bu görümcem Feride...”

“Yaaa! İşte öyle olur,” dedi Aysel bilmiş bir tavırla gülmesi hafifleyince. “Komşularıyla görüşseydi biri illa ki yetiştirirdi ona.”

*

Gamze ve Rafet bahçede sohbet ediyorlardı. Atlas da yan tarafa konmuş ufak masanın üstünde yapboz tamamlamaya çalışıyor, bu buraya olmaz buraya mavi lazım diyordu kendi kendine.

“E ben de düşündüm, siz de biraz dinlenirsiniz dedim. Ne diyorsunuz?” diyerek sözlerini tamamladı Gamze.

“Ben bilmem, Atlas’a soracaksın kızım.”

“Oğlum, anneannen geliyor yarın Trabzon’dan. Seni çok özlemiş, sen de özledin mi?”

Atlas ona bakıp başını salladı ve gülümseyerek sordu: “Buraya mı geliyor?”

“Yok... Bize geliyor. İzmir’e. Bugün benimle gelmek ister misin? On gün kalacak. O gidince ne zaman istersen seni buraya getiririm.” Çocuğun ilgisi yeniden yapboza kayınca sevecen bir sesle tekrar sordu: “Ne dersin?”

Atlas soruyu kafasında şöyle bir tarttı. “Kaç kere yatcam kalkcam?”

Gamze eliyle iki elinin parmaklarını açarak gülümsedi. “Bu kadar, sonra da seni babaanneye getireceğim yine.”

Atlas Rafet’e dönerek şikâyetçi bir ses tonuyla konuştu. “Tabii sen gelmezsin.” Onu taklit ederek ekledi: “Otel var Atlas!”

Rafet torununu şefkatle ikna etmeye çalıştı. “E ama bu da benim işim balım. Hadi sen git, anneannenle özlem gider. Hem Doruk’la da oynarsın.”

“Tamam... Ama ben yokken çiçekleri sulamayı sakın unutma!”

“Tamam unutmam! Hem Mecnun da uğrar, biliyorsun... Merak etme çiçeklerine hiçbir şey olmaz.” Ayağa kalktı. “Hadi gel çantayı hazırlayalım.”

Atlas yapbozu dikkatle kaldırdı. “Bu bitmedi ama... Böyle dursun.”

Annesi de ayağa kalktı. “Tamam, dur ben sana yardım edeyim.”

*

Handan Uğur'un kendisine uzattığı CD'yi inceledi ve çantasından bir defter çıkarıp not aldı: *Amsterdam Klezmer Band and the Galata Gypsy Band*. "Hiç duymamışım bu grubu, ne güzel çalmışlar Harmandalını."

"Ben de duymamıştım, geçen sene uğrayan Foça âşığı bir Hollandalı turistle ahbab olduk, her yıl gelirmiş, o bıraktı," dedi Uğur gülererek. Handan'ın kahvede çalan müziklere ilgisi hoşuna gitmişti. "Adamlar bizim türkülerden CD yapmışlar haberimiz yok."

Handan da güldü. "E dünya küçüldü artık."

Kahvaltısını edip teşekkür eden kadına Uğur kitapları gösterdi. "Asıl ben teşekkür ederim bunlar için." Kitapların olduğu masaya gidip incelemeye başladı. "Çok güzel kitaplar var."

Handan boş raflara baktı ve kitapların sığmayacağını düşünerek işaret etti. "Masraf açtım başınıza galiba, hepsi sığmayacak buraya."

Uğur gülümseyerek cevap verdi. "Sorun değil, hallederim ben onu."

Gitmek için müsaade isteyen genç kadının gözü kitaplardan birine takıldı. "Aaaa! Bu nasıl buraya karışmış," diyerek *Çalılıkusu*'nu kaptı hemen.

"Reşat Nuri Güntekin," dedi Uğur.

"Evet, bu kitabı çok severim. Sanırım ilk defa okuduğumda ilkokul beşte falandım... Ananem almıştı bana... Ya da orta bir belki... O zamandan beri şaşmaz, belli aralıklarla tekrar okurum."

Yaptığının kabalık olduğunu düşünerek bir an duraksadı. "Kendime birkaç kitap ayırmıştım da... Bu buraya karışmış." Utanarak kitabı çantasına koyarken ekledi: "Ama ben yenisini alırım size."

Uğur kütüphaneyi işaret ederek onu rahatlattı. "Yok yok, gerek yok... Var o kitap burda."

"İyi o zaman. Zira yaptığım pek hoş olmadı."

Uğur gülümseyerek onayladı. "Gayet iyi oldu, gayet hoş oldu."

*

Salonda Nurcan ve Aysel ile birlikte oturan genç bir kadın vardı. Aysel üşüyerek sabahlığına sarındı. "İşte benim kafa bu kadar Sehercim. Hastalanınca unuttum haber vermeyi, artık kusura bakma."

Kadın elinde açık duran defteri kapatıp gülümsedi. "Neyse artık... Başka zaman yaparım." Önce Aysel'in silinmekten kıpkırmızı olmuş burnuna, sonra da etrafa göz attı. "Ih... Bugün olmaz Aysel abla... Sen bu haldeyken..."

Aysel kendini suçlu hissederek kalkıp masadan çantasını almaya gitti. "Ama bugünün de boşa gitti benim yüzümden, ben senin paranı vereyim..."

"Ay aşk olsun Aysel abla yaaa! Ben yapmadığım işin parasını alır mıyım?"

"Ama olmaz ki... Benim yüzümden..."

"Olur olur! Hadi sen otur, ben üçümüze güzel bir kahve pişireyim de şöyle hep beraber içelim." Gülümsedi. "Olur mu? Hem Nurcan ablam bir de fal bakar bana! Bakalım ne diyecek bu sefer?"

Aysel onun mutfığa gidişini izlerken kısık sesle konuştu. "Görüyor musun, nasıl tokgözlü şu kız!"

Nurcan başını salladı. "Öyle öyle, bu devirde zor böylesini bulmak." İç geçirerek ekledi: "Bir de her seferinde fal istemese..."

"Aman sen de... Bakıver n'olcak?" dedi Aysel arkadaşına. "Senin de şu nazlanman! Sanki taş atacaksın da kolun yorulacak."

Nurcan kaşlarını kaldırarak işin ciddiyetine dikkat çekti. "Aaaa... Sen de falı pek hafife alıyorsun. Başıma deli ağrılar giriyor bazen... Öyle çocuk oyuncuğu değil fal!"

"Aman, iki şekil görüp uyduruyorsun Nurcan! Ne var falda?"

Nurcan bozulmuştu. “Ha öyle mi? Peki.” Kafasını salladı. “Madem o kadar kolay, sen bak o zaman.”

Aysel bu meydan okumanın altında kalmayacak kadar iyi hissediyordu kendisini. “Tamam. Bakarım n’olcak!” dedi omzunu silkerek.

Nurcan’ın çok hoşuna gitti bu kabul, rezil olacaktı Aysel ama kendi kaşınmıştı. Başını yana eğerek gülümsedi. “Tamam... Bakalım iki şekil görüp ne uyduracaksınız!”

*

Yannis deniz kenarından çarşıya yürüyordu, birkaç ihtiyacını alıp eve bırakacak, sonra da arabayla otele gidecekti. Bir-iki tanıdığına denk gelip selamlaştıktan sonra karşı kaldırımdan gelen Handan’ı gördü ve yine yüzü ışıldadı.

Duraksayıp onu birkaç saniye izledi, yanına gidip merhaba demeyi düşünürken kadının yanında bir araba durdu. Handan adamlarla bir şeyler konuştu, sonra da araca bindi. Yannis olduğu yerde kaldı ve onlar gözden kaybolmadan önce plakayı fark etti: 06

Arkadaşı mı acaba diye düşündü. Belki de sevgilisiydi. Aklı Handan’da, yürümeye devam etti.

*

Rafet’in bahçeden lobiye girdiğini gören Maral gülümsedi. “Allah kavuştursun Rafet abla...”

Rafet lobideki koltuklardan birine oturdu. “Sağ ol kızım, sağ ol!”

“Ne kadar kalacak bu sefer?”

“On gün... Ama şimdiden özledim.” dedi kadın özlemle iç çekerek.

“Torun başkadır derler,” dedi Maral anlayış dolu bir ifadeyle.

“Öyle... Öyle...”

“Size bir kahve söyleyeyim mi?”

“Yok yok.” dedi Rafet başını iki yana sallayarak. “Gamze ile içtim sabah kahvemi... Çok gelir.”

“Rafet abla?” dedi Maral sessizliği bölerek.

“Efendim?”

“Şey... Yannis gelmedi daha.”

Rafet bu cümleden bir şey anlamadı. “Gelir gelir. Belki bugün de canı uyumak istemiştir... Şu saatte burada olacak diye bir kural mı var? Bir işin mi var Yannis’le?”

“Yok. Benim işim yok da şey için aradılar... Biri telefon etti, bugünkü akşam menüsü için de ondan sordum.”

Rafet ayağa kalktı. Bunun için Yannis’e ne gerek vardı ki? “E aç sor mutfağa...”

“Şey... Doğru! Düşünemedim.”

Rafet odaların olduğu koridorda ilerlerken homurdandı. “Artık düşünemedin mi işine mi bu geldi bilemem!”

*

Handan’la Çetin deniz kenarında bir banka oturmuş konuşuyorlardı. Çetin bütün gece düşünmüş ve onu ikna etmek için çok etkili bir konuşma hazırlamıştı, fakat nedense konuyu istediği noktada tutamıyordu bir türlü. Onun için yaptığı fedakârlıkları, kendince çok kibar bir şekilde açıklamanın kadın üzerinde yaratacağı etkiden emindi. Daha evvel hep böyle olmuştu zira ona kendisini suçlu ve sorumlu hissettirmek çok kolaydı.

“Ve tüm bunları duy istedim Handan. Senden izinsiz böyle bir şey yaptığım için bana kızdığını biliyorum ama niye yaptığımı da biliyorsun.”

Handan gülümseyerek başını salladı. “Benim iyiliğim için...”

Çetin gözlerini onun gözlerine dikerek konuştu. “Evet. Senin iyiliğin için... Çünkü...”

“Çünkü?”

“Çünkü sevmek yardım etmeyi gerektirir.”

Handan derin bir nefes aldı. “Çetin, benim için zahmet etmişsin. Onca profesörle, psikolog ve psikiyatrı konuştuğun için teşekkür ederim öncelikle... Söyledikleri doğru da olabilir ama kim için?”

“Senin için... Senin durumunu anlattım.”

“Ama onlar beni tanımıyorlar. Şu dünyada insan kendi kendini yüzde yüz tanıyamazken sen beni ne kadar tanıyorsun? Onlar beni senden dinleyip nasıl karar verebilirler?”

“Yani bunların hepsi safsata diyorsun?”

“Hayır, öyle demiyorum. Sadece diyorum ki ben böyle mutluyum.”

“Handan lütfen makul ol artık. Böyle... Burada nasıl mutlu olabilirsin? Yani tatil için tamam ama sen her şeyden evvel entelektüel bir insansın. Buralar... Aşağılamak için söylemiyorum ama senin için ilkel... Evet, çok ilkel... Sohbet edecek insan bile bulamazsın kendi seviyende.”

“Belki de senin düşünme şeklin çok ilkel? Şahsen ben buraya geldiğimden beri harika sohbetler ettim.”

“Mesela? Kimle?”

“Çetin, burada oturup senin insanları sınıflandırmanı ve her sınıfa bir etiket yapıştırmanı dinleyemem... Çok güzel sohbetler ettim diyorsam öyledir. Söylediklerimi hiçe sayan yaklaşımından gerçekten bıktım.”

Çetin hemen alttan almaya başladı. “İnsanları sınıflandırmıyorum ama baksana etrafına, bu çok açık. Bal gibi biliyorsun ne demek istediğimi! Sen şehir insanısın... Kıyafetine nasıl bakıyorlar görmüyor musun?”

Handan güldü.

Çetin bunun ne anlama geldiğini anlayamayarak bir açıklama bekledi.

“İnan bana kıyafetime senden daha çok şaşırarak bakmadılar.”

“Nedir seni bu kadar neşelendiren?” diye sordu adam alınganlık göstererek.

“Ankara’da profesör arkadaşlarıyla yemeğe böyle gittiğimi hayal ettim de... Ona gülüyorum. Dürüstçe söyle, Ankara’da hiçbir yere beni yanında böyle götürmezsin değil mi?”

Çetin bir açıklama yapmaya çalıştı ama artık çok geçti.

“Yaaa... İşte böyle Çetin... Bence sen, ne beni sevdiğinden benimle evlenmek istiyorsun, ne de beni düşündüğünden Ankara’ya dönmemi istiyorsun. Keşke neden beni istediğini görece kadar dürüst olabilseydin kendine.”

“Öyle mi? Neymiş nedeni söyle de ben de öğreneyim...”

“Kimlik! Ankara’daki kimliğim... Başkaları tarafından kabul edilen kimliğim. Orda şöyle diyor: Başarılı iş kadını... Hoş kadın... Kültürlü kadın ve bunun gibi birkaç yüzeysel özellik daha!”

“Ne yani Ankara’da öyle değil miydin?”

“Ben hâlâ aynı insanım ama farklı şeyler yapmaya ve farklı şekilde yaşamaya karar verdim. Ben değişmedim ama sen buraya... Beni geri çağırılmaya değil... Sevdiğin için değil... Beni eski kimliğimi kabullenme konusunda ikna etmeye geldin.”

“Öyle mi?”

“Öyle tabii... Hadi Çetin gel, işini gücünü bırak, burada bir şekilde yaşayalım desem hayatta kabul etmezsin. Çünkü sen asla başkalarının seni tanıdığı kimliğinden kopamazsın. Parasız kalmayı göze alamazsın. Hakkında deli denirse yaşayamazsın. Haksız mıyım?”

“Göreceğiz bakalım Handan. Aç kalırsan... Parasız pulsuz kalırsan buralarda. Bir gün tekrar o şehre dönmek istersen... Göreceğiz!”

“Sen temel meseleyi hiç anlamıyorsun gerçekten. Ben dönmem demiyorum ki... Açlıktan ölmek istediğimi de söylemiyorum... Şartlar değişir, dönebilirim de. Konu bu değil!”

“Konu ne o zaman?”

“Konu istediğimi yapıp hayalimi gerçekleştirecek kadar kendime sahip çıkmam. Konu bana dayatılan ve verilen kimlikleri yırtıp atabilmem. Bana öğretilen, hatta bazısını ezberlediğim endişe ve korkulardan kurtulmaya çalışmam... Konu kendimle tanışmam, özüme dönme çabam!”

Kısa süreli bir sessizliğin ardından, “Yani, kısaca diyorsun ki ben Ankara’ya dönmüyorum...” dedi Çetin düşünceli bir tavırla.

“Aynen öyle!”

“Kararın kesin yani?”

“Sence?”

“Peki burası, bu şartlar seni mutlu etmeye yetecek mi? Bundan emin misin?”

Handan gülümsedi. “Güneş’in ölümüyle kafama dank eden bir gerçek var... Nasıl söylesem...” Birkaç saniye sustuktan sonra sözlerine devam etti. “Edebiyatçı kimliğininle analiz etmelisin şu cümlemi: İnsanı bir şeyler mutlu etmez Çetin. İnsan mutlu olur... Kendisi mutlu olur! Sen kimliklerine neden ihtiyaç duyduğunu sanıyorsun ki? Çünkü mutluluğun dıştan gelen şartlara bağlı olduğunu kayıtsız şartsız kabul etmişsin. Ben bunu hiçbir zaman bilinçli olarak kabul etmedim ama şimdi düşününce, bilinçsizce ben de o doğrultuda yaşamışım. Eski Handan değilim artık ben, bunu görmelisin.”

Çetin bu sözleri nasıl çürütebileceğini düşünüyordu...

*

Yannis’in dalgın bir şekilde otele girdiğini fark eden Maral, “Yannis, ben de seni arıyordum,” dedi.

“Neden?”

“Bir müşteri arayıp akşamki menüyü sordu da...”

“Mutfağa telefon ettin?”

“Ettim ettim, aldım menüyü ama arayan bey seni de sordu.”

“Kimmiş?”

“Tam adını sordum, hat kesildi. Sanırım cep telefonundan arıyordu.”

Yannis sıkılmıştı. “Neyse, bir daha arar o zaman. Baska bir şey?”

“Yok.” Adam bir-iki adım atmışken ekledi: “Yannis.”

“Efendim?”

“Ben aslında seninle özel bir konu hakkında konuşmak istiyorum.”

Yannis ciddi bir şekilde sordu: “Ne gibi?”

“Konuştuğumuzda söylerim. Bu akşam mesaim bitince, saat dokuz gibi bahçede biraz konuşabilir miyiz?”

Yannis isteksizce cevap verdi. “Tamam.”

*

Handan arabasını seranın önünde park edip içeri girdi. Çiçekler *Telemann*’dan *Oboe Concerto in F Minor* parçasını dinlerken, Mecnun başını gölgeye verip kumaştan bir şezlonga uzanmış şekerleme yapıyordu.

Tam onun yanından sessizce geçip çiçeklerin olduğu bölmeye gidecekken Handan’ın gözü adamın ayakkabılarına takıldı. Önce sessizce güldü, sonra dayanamayıp kahkahaya boğuldu. Mecnun spor ayakkabı giymişti ama tamamen patlamış her iki ayakkabının ucunu üçer tane çatal iğneyle tutturmuştu.

Mecnun bir gözünü açıp onu karşısında görünce yerinden doğruldu. “Oooo hoş geldin Asi Kontes, n’aber?”

Handan ayakkabıları göstererek güldü. “Çok havalı gerçekten.”

Adam da ayakkabılarına baktı. “Haaa! Öyledir. Pek severim ben bu ayakkabıları... E biraz eskidi tabii, beş altı senedir giyiyorum.” Ayaklarını sağa sola çevirerek ekledi. “Tamir ettim ben de, beğenmedin mi?”

“Bayıldım... Bayıldım da... İğne iplik yok muydu?”

“İyi böyle be... Sıcakta çok güzel oluyor çalışırken... Klimalı pabuç yapayım, dedim.”

Handan kafasını sallayarak güldü. “Orijinal adamsın vesselam... Klimalı pabuç haaa?”
“Şahane değil mi buluşum?”

*

Seher gitmişti. Aysel ve Nurcan’ın önündeki sehpa kapatılmış bir fincan vardı. “Kadının nasıl kaçtığını bizzat gördün şekerim... Sana söyledim... Fal bu... Çocuk oyuncağı değil...” dedi Nurcan neşeyle.

Aysel hemen itiraz etti. “Kaçmadı bi kere, kadının evinde işi var, duydun.”

Nurcan elindeki hayali fincana bakarak arkadaşını taklit etti. “Kırışık bir gömlek görüyorum... Pembe! Evet pembe! Bunu duyana kadar kadın söylediğin tüm saçma şeylere dayandı...” Seher’i taklit etti bu kez. “Sağ ol Aysel abla sağ ol, ben gideyim artık pek geç oldu.” Kahkahaya boğuldu.

“Ne gördümse onu söyledim ben!”

“Ayol pembeyi nerden gördün?”

“Şeklinden anladım... Şöyleydi yakası,” diyerek gösterdi Aysel ciddi bir tavırla. “Taylan’ın var bir tane... O da pembe!”

Nurcan dalga geçerek sordu: “Kahverenginin içinde nasıl da pembe gördün, pesss!”

“Allah allah, sen yemyeşil ağaç görürken oluyor ama kahverenginin içinde.”

“Şekerim bunun bir yolu yordamı, bilimi var, ben uydurmuyorum herhalde... Bizim köydeki Hediyeye nineden el aldım ben!”

“Ağaç nasıl yeşil oluyor dedim, sorumu kaynatma! Anlat hadi.”

“Telvenin koyu ve açık gelmesiyle alakalı tabii. Bak şöyle...” Önlerindeki fincanı açıp eline bir tıg aldı ve fincanın bir noktasını gösterdi. “Bak şunu görüyor musun?”

Aysel fincana odaklanmıştı. “Evet!”

*

Rafet bahçede oturmuş Ayşen Hanım’la sohbet ediyordu. Masada çay ve kurabiye vardı. Ayşen kurabiyesini yuttuktan sonra bir kez daha denemeye karar verdi. “Hımm... Rafet ne desem ne etsem bunun tarifini bana vermeyeceksin değil mi?”

Rafet son derece ciddi bir ifade takınarak konuştu. “Hayır! Bazı şeyler bazı insanlarındır. Bu kurabiye benim icadım.”

Ayşen gülümseyerek, “Ama çok güzel, gerçekten çok güzel!” deyip omzunu silkti. “Benim tarifim olsa dağıtırdım herkese...”

Rafet tarifinin basite alınmasına biraz kızmıştı. “Söylemesi kolay tabii... Zeytinyağlı enginar mı bu? Sanki hayatında hiç yedi yıl uğraşıp bir tarif çıkardın da ortaya!” Gülümsedi. “Bekâra karı boşamaya ne var?”

“Tamam anam tamam, verme, kaç yıldır sorarım kaç yıldır vermezsin zaten.”

Rafet tabağı arkadaşının önüne itip güldü. “Ye işte, önünde!”

Ayşen bir tane daha attı ağzına, “Hımm...” derken eliyle nefis işareti yaptı ve çayından bir yudum alırken aklına bir şey geldi. “Rafet abla be... Herkes tuhaf bir kadından söz ediyor, sen tanıyormuşsun, kim bu kadın?”

“Haaa... Handan... Evet tanıyorum, birkaç gün burada kaldı, ev tutup taşınana kadar...”

Ayşen eliyle tarif etti. “Şöyle uzun uzun elbiselerle dolaşmış, süslü bir at arabası da varmış. Doğru mu?”

“Doğru... Ama sana dedikleri gibi değil. Pek tatlı bir insan, ben pek sevdim...”

Ayşen tek kaşını kaldırarak, “Sen boş adamı sevmezsin.” dedi.

“Sevmem tabii...”

“Peki neyin nesiymiş?” Çekinerek deli işareti yaptıktan sonra devam etti. “Dedikleri gibi değilse...”

“Amaaan... Bi insanoğlu işte. Burada yaşamaya gelen bir insan! Milletin de eli boş, konuşacak konu arıyor.” Biraz düşündükten sonra ekledi: “Gerçi biraz tuhaf bir insan ama...”

“Nasıl tuhaf?”

Rafet gülümseyerek anlatmaya başladı. “Bizi yemeğe çağırđı evine... Yannis’i, Mecnun’u ve beni...”

“Bunun nesi tuhaf?”

“Dinle. Yemeğe çağırđı... Sonra da, ama ben yemek yapmam dedi!”

“Ne? Niye?”

“Valla benim canım bu ara yemek yapmak istemiyor. Ne istersiniz, dışardan mı alayım yoksa içinizden biri pişirir mi?” dedi.”

“Yok canım!”

Rafet gülererek başını eğdi. “Evet, aynen böyle dedi.”

Ayşen güldü, sonra biraz düşündü. “Hiç de böyle bir davet duymadıydım.”

“Bu zamana kadar ben de duymamıştım!”

Ayşen bir daha düşününce kadını kınadı. “Ayıp ama!”

“Önce ben de ayıpladım. Ama sonra bana açıklama yaptı. Onun dediklerini diyemem şimdi ama sözleri mantıklı geldi.”

Ayşen böyle bir ayıbın nasıl bir açıklaması olabilir ki diye düşündü merakla. “Allah Allah, ne dedi?”

“Hem evinde toplanalım sohbet edelim istiyormuş hem de yemek yapmak istemiyormuş. Bu durumda da böyle bir çözüm bulmuş.”

Düşününce bu açıklama Ayşen’in aklına yatmadı. “Biz böyle görmedik. Ne demek canım istemiyor! Canımız istese de istemese de hep yemek yaptık. Hem de herkes! Öyle değil mi Rafet abla?”

Rafet başını sallarken düşünceliydi. “Doğru! Biz yaptık. Yaptık da... Şimdi düşünüyorum... Doğrusunu mu yaptık?”

“Doğrusunu yaptık tabii! Misafire yemek yapılmaz mı?”

“Ayşen az mı söylenirsin eltinler gelip gittikten sonra? Sinirden kendini yersin, unuttun mu?”

“Ama o başka... Sevmem ben eltilerimi. Biliyorsun ne kadar kötü olduklarını.”

“Biliyorum biliyorum... O zaman niye hem söylenip hem ağırladık biz sevmediğimiz insanları?”

Ayşen bu duruma mantıklı bir açıklama düşündü. “E ama n’apcan?”

“İşte Handan da diyor ki ben sevmediğim adamı evime çağırmam. Evime gelene de canım istemeden bir şey yapmaaam!” Omzunu silkti. “Ne canının istemediğini yap, ne de söylen.” Biraz daha düşününce aklına geldi. “Onca konuştuğ bak... Handan’ın hiç dedikodu yaptığını duymadım.”

Ayşen düşündü ve birden gülmeye başladı.

Rafet meraklandı. “N’oldu kız?”

“Ayyy Rafet ablaaa... Eltimlere, yemek yapasım yok, siz isterseniz kendiniz pişirin dediğimi bi hayal ettim” Kahkalara boğulmuştu. “Yüzlerini görür gibi oldum, ona gülüyorum.”

Rafet de ona katıldı.. “Biliyorum biliyorum... Handan’la konuştuğktan sonra benim aklıma da bazı eski komşularım geldi...”

*

Yannis marine ettiği etleri buzdolabına koyarken başka işlerle uğraşan diğer aşçılara seslendi: “Ben sonra gelirim. Odamdayım.” Mutfaktan çıkarken hiçbir yere sığamadığını düşündü. Aynı anda kendini hem çok mutlu hissediyor hem de içi yanıyordu. Ne oluyordu ona böyle? Biraz yalnız kalmazsa ölebilirdi!

*

Handan ve Mecnun karşı karşıya oturmuş, çay içiyorlardı. Genç kadın gülümseyerek bitirdi sözlerini: “Sonra da kendimi burda buldum.”

“İyi ettin... İyi ettin de bugün işim çok. Sabah yedide başlayıp altı saat falan bir otelin bahçesinde çalıştım. Ondan uyuyakalmışım...” Saatine baktı. “Bir saat sonra bir bahçem daha var.” Gülümsedi. “Zel ve Gü bugün dinlenecekler.”

Handan anlamadı. “Zel ve Gü?”

Mecnun gülerek açıkladı. “Atlarımız! Atlas koydu adlarını... Beğendin mi?”

“Ne demek Zel ve Gü?”

Mecnun çocuğa hayranlık duyarak açıkladı. “Ulan şu Atlas çok akıllı... İsim ararken bunlar çok güzel... Birine Gü, öbürüne Zel diyelim o zaman dedi... Zel Gü... Gü Zel...”

Handan başını sallayarak gülümsedi. “Aslında Güz...”

“Ve El olabilirdi değil mi?” Genç kadın başını sallayınca sözlerini sürdürdü. “Ben de teklif ettim ama hem güz hem de el kelimesinin iki farklı anlamını açıklayınca beğenmedi Atlas. Ben bu atlara bakınca aklıma neden sonbahar gelsin dedi. Elini ve yabancı kelimesini de düşünmek istemezmiş.”

“Zel ve Gü ha! Çok yaratıcı... Ve gizemli... Aferin Atlas’a!” Güldü. “Bize kalsa saatlerce düşünürdük isim koymak için. Biri güz ve el diye teklif etse kabul ederdik şıp diye.” Hayretle kafasını salladı. “İsim herhangi bir şey çağrıştırmayacak... Ne kadar haklı!”

Bir sessizlik olurken Mecnun şezlonga geçmiş gözlerini kapatıp yüzünü güneşe vermişti.

Handan seslendi: “Mecnun!”

“Efendim?” dedi adam gözlerini açmadan.

“Şu tiyatro olayına nasıl gireceğim ben?”

Mecnun hemen yerinden doğruldu. “Haaa bak onu bana sormayacaksınız!” Ellerinizi açarak ekledi: “Hiç anlamam.”

Handan ona ters ters baktı. “Mecnun kaç saat açıkladım sana! Ben anlayanlarla tiyatro yapmak istesem Ankara’da kalıp tiyatro grubumla yapmaya devam ederdim değil mi?”

“Tabii de... Bilmem ki nasıl olacak?”

“Öyle birden olacak işte...” Birkaç dakika düşündü ve eliyle işaret etti. “Kalksana bi.”

Mecnun buna bir anlam veremeyerek ayağa kalktı.

Handan onu elinden tutup az ilerideki daha geniş alana götürdü. “Bak şimdi... Çok bilinen basit bir şey yapalım. Sen bu kasabanın en zengin adamının kızına âşıkısın ve adam bunu öğreniyor, sana çok sinirleniyor... Anladın mı?”

Mecnun başını salladı.

Handan ufak sehpayı çekip üstüne birkaç ufak taş koydu. “Bu da senin tezgâhın... Şimdi tezgâhın arkasına otur.”

Mecnun ufak taburelerden birini alıp oturdu.

“Sen bu tezgâhta, pazarda limon satıyorsun... Şu anda pazardasın, etraf çok kalabalık ve bu zengin babanın adamları gelip seni tehdit ediyorlar... Ben de bu adamlardan biriyim. Anladın?”

Mecnun başını salladı. “Anladım Kontes. Devam et.”

“Otur limon sat şimdi, ben yanımdaki diğer adamlarla gelip seni tehdit edeceğim.”

Genç kadın dışarı çıkınca Mecnun elinde limon sıkıyormuş gibi bağırmaya başladı. “Geeel! Geeel! Pazar güzeline geeel! Yatak limon bunlaaar! Hem yastık hem yataaak... Limon bunlaaar! Bu kadar su çeşmende varsa faturayı bana getir vatandaaaş! Geeel! Sulu limona gel!”

Handan onu gülümseyerek izledi biraz, sonra ciddileşti ve yanında üç-dört adam varmış gibi kabadayı bir yürüyüşle tezgâhın önüne gidip eğildi. “Bana bak! Biz Osman Ağa’nın adamlarıyız,” dedi otoriter bir sesle. “Kızının peşinde gezdiğini duymuş... Bir daha duyarsa o limonlarla beraber sıkacak seni. Söylememizi istedi.” Sırtarak ekledi: “Elçiye zeval olmaz.”

Mecnun önce onun yanındaki hayali adamları tepeden tırnağa süzdü. “Osman Ağa’na selam söyle. Limon sıkacağına biraz iri gelirim ben!” Elindeki limondan çekirdek çıkarır gibi yaptı. “Ama bu çekirdeklerle ona küpe yaparım.” Gülümsedi. “Kulaklarına da takarım icabında!” Başını iki yana sallayarak kahkaha attı. “Şöyle sallamalı küpe.”

Handan onu izlerken keşke bizim yönetmen görseydi bu sahneyi diye geçirdi içinden ve adamın yüzünde beliren ifadeye bakıp gülmeye başladı.

“Ne gülüyorsun yaaa... Ne dediysen onu yaptım!” Kaşını kaldırarak sordu: “Olmadı mı?”

Handan gülmeye devam ederken kesik kesik konuştu. “Mecnun... Sen! Doğuştan tiyatrocuymuşsun oğlum yaaa...”

*

Aysel Nurcan'ı uğurladıktan sonra salondaki kanepeye uzanmış not tuttuğu kâğıttan yüksek sesle ezber yapıyordu. “Kuş haber demektir. Kişiye yakın çıkmışsa tez haber. Ağaç mutluluk demektir... İyidir... Baca sevindirici haber...” Birden şaşırıp ve söylendi. “Allah Allah! Baca niye sevinçli haber olsun ki?” Dudağını büzerek ezberine devam etti. “Dağ muradın olacak demektir... Dağ murat... Dağ murat...”

*

Yannis yatağa uzanıp gözlerini tavana dikmişti. Birden gülümsedi ve ayağa kalkıp duvardaki raftan kalem kâğıt alarak masaya oturdu.

Yüzünde konaklayan gülümsemeyle yazmaya başladı:

nasıl olur bu?

sadece gülümsüyorsun ve hayatın çimenlerinde binlerce çocuk yuvarlanıyor

gülüşünde bir şey var

ve benim gökyüzümden gülüşüne uçan binlerce kuş

*

Ekrem gitmişti. Uğur masanın başında tek başına kitapları incelemeye devam ediyordu. Melih kimsenin dikkatini çekmeyeceği anı kolladı ve boşları ocağa bırakıp onun yanına gitti. “Ustam ben senden bir şey isteyeceğim.”

Uğur ona merakla baktı. “Söyle oğlum.”

Melih tedirgin bir halde etrafı kolaçan etti. “Ustam, sen bana bir kitap versen.”

“Nasıl bir kitap?”

“Söyle... Senin sevdiğin bir şey. Bitince getiririm hemen... Akşamları sıkılıyorum da bazen.”

Uğur şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak kitaplığa gitti ve bir kitap alıp onun önüne bıraktı: *Timbuktu - Paul Auster*. “Al bak bunu oku, seveceğini tahmin ediyorum.”

Melih kitabın adını alçak sesle okudu, sayfalarını karıştırıp Türkçe olduğundan emin olarak aceleyle kitaplığın bir köşesine koydu. “Sağ ol ustam, bitince getiririm.”

Melih çay ocağına doğru giderken Uğur arkasından hayretle baktı.

*

Rıza haberleri dinledikten sonra televizyonun sesini kısıtı ve tam gazeteyi açacakken Nurcan salona girdi. “Hadi Rıza, hazırladım sofrayı, yemeği yiyelim de bir an evvel gidelim... Bir an önce gidelim gelelim.”

Adam karısının bu tavrına kızdı. “Sanki cenaze törenine gidiyoruz Nurcan! Ne zaman kurtulacaksın şu içindeki fitne fücurdan bilmiyorum.”

Nurcan yüz ifadesi değişirken tek kelime etmedi. İşte yine aynı şeyi yapıyordu kocası! Çorbalarını içerlerken zar zor konuştu. “Ben fitne fücür değilim.”

“O zaman her defasında aynı şekilde sıkma canımı. O benim kardeşim ve ben ölene kadar da öyle olacak! Biz gideceğiz, onlar da gelecek.”

Nurcan yıllardır hissettiği gerçeği bir de kendi kulaklarıyla duymak istedi. “Yani... Benim isteyip istememem hiç önemli değil!”

Adam ne kadar haklı olduğunu net olarak ortaya koydu. “Ben senin kardeşlerine giderken böyle yapıyor muyum?”

“Aynı şey mi?”

“Nesi farklı?”

“Benim hangi kardeşim sana olmadık kötülük yaptı? Hangi kardeşimi yılda birden fazla görüyoruz? Evlendiğimiz günden beri kurtulamadık kardeşinin her şeyimize ama her şeyimize karışmasından.”

“Kapa Nurcan bu konuyu! Aynı şeyleri duymak istemiyorum. Torun torba sahibi oldun hâlâ aynı şeyler.”

Nurcan bir şey diyecek oldu ama vazgeçti, ne dese suçlu çıkacağını biliyordu. Boğazı düğümlendi, gözleri doldu ve hırsla çorbasını içmeye koyuldu.

*

Handan banyodan çıkıp beyaz ipek geceliğini ve sabahlığını giydi, sonra da aynaya bakıp gülümsedi. “Tebrik ederim şaşkın kadın, ilk oyunu oynadın.”

Saçını kurutmak için banyoya gidecekken vazgeçti, hava yeterince sıcak zaten diye düşünüp mutfığa yöneldi. Tezgâhta duran paketin içinden bir sandviç, dolaptan bir içecek çıkarıp masada açık duran laptopun başına geçti ve masaüstündeki Ayça-Güneş-Ben isimli dosyayı açtı.

Kiminde Güneş ve Ayça'nın olduğu, bazısında üçünün, bazısında Güneş ve kendisinin, bazısında da Ayça ile kendisinin olduğu, farklı mekânlarda çekilmiş yedi-sekiz fotoğrafa baktıktan sonra bir fotoğrafta durdu: Güneş'le birlikte bir parkta oturmuş sohbet ediyorlardı. Hatırlıyordu, fotoğrafı Ayça çekmişti ve makineyi getirip ablasına verirken şikâyet etmişti...

“Hiç poz vermiyorsunuz yaaa!”

“Çünkü poz verilen fotoğraflar, dünyanın en kötü fotoğraflarıdır.”

“Onca fotomodel var ama bakın, ekmek parasıyla oynamayın insanların!”

Handan Ayça'ya çürütmek için atıldı hemen.. “Ama fotomodelerin işi poz vermek. Biz fotomodel miyiz?”

“Yok siz ciddi avukatsınız. Her şeye cevap hazır.”

“Yanlış! Handan, tiyatrocunun avukatı. Ben fotoğrafçı avukat.”

“Hmmm... Peki... Yaaa şaka bir yana hakikaten merak ediyorum, bunların anlamı ne hayatınızdaki?”

Handan bu soruyu saçma buldu. “Nasıl yani? Seviyoruz ve yapıyoruz, o kadar.”

“Yok... Dur doğru sormadım. Örneğin tiyatrodaki hangi rolü oynayınca çok mutlu olacaksın ya da abla sen, bir gün nasıl bir fotoğraf çekince çok mutlu olacaksın?”

Handan dudaklarını büzdü. “Düşünmedim... Bana rol olsun.” Gülümsedi. “Sabnede olayım yeter.”

Ayça da gülere Güneş'e döndü. “Sana da sokak ya da bir yüz olsun ha?”

Güneş başını iki yana salladı hemen. “Yok! Ben nasıl bir yüzü fotoğraflamak istediğimi biliyorum.”

Diğer ikisi merakla sordu: “Nasıl?”

“O yüzde öyle bir ifade belirmiş olmalı ki fotoğrafa bakan artık hep mutlu olsun... O ifadede yakalamalı mutluluğu. Yani mutluluğun özünde olan o neşeyi, anlıyor musunuz? Bir daha hiç bırakmamacasına yakalamalı.” Derin bir nefes aldı. “Keşke... Ahhh keşke böyle bir ifadeyi fotoğraflayabilsem bir insanın yüzünde...”

“Bence bir erkek yüzünde olmaz bu! Kadında olabilir ancak,” dedi Ayça.

“Bence yetişkin yüzünde bulunmaz bu ifade...” diyerek araya girdi Handan. “Erkek kadın fark etmez! Ancak bir çocuk yüzünde... Belki...”

Güneş ise bambaşka düşünüyordu. “Yanılıyorsunuz. Pekâlâ bir ibtiyarin yüzünde de olabilir böyle bir ifade.”

Ayça yüzünü buruşturdu. “Kırış kırış yüzden mutluluk sinyali?”

Güneş bir süre düşündü. “Neden olmasın? Hayatı nasıl kırıştırıp da yüzüne yerleştirdiğine bağlı o insanın...”

Handan fotoğrafa biraz daha bakıp laptopu kapadı ve sandviçini yemeye başladı. Düşünüyordu. Güneş'in sesi yankılandı kulaklarında: *Hayatı nasıl karıştırıp da yüzüne yerleştirdiğine bağlı o insanın...*

*

Mesaisi bitmiş olan Maral resepsiyonu Hakan'a devretmişti. Bahçede bir masaya oturmuş heyecanla Yannis'i bekliyor, bugün gerekli bilgileri ondan alacağım çünkü planım kusursuz diye düşünüyordu.

Yannis doğrudan resepsiyona gidip Maral'ı sorunca Hakan bahçeyi işaret etti. "Sizi dışarda beklediğini söyledi. Sanırım bir konuda konuşmak istemişsiniz."

Yannis yüzünde şaşkın bir ifade belirirken dışarı çıktı ve Maral'ı gördü.

"İyi akşamlar," dedi Maral gülümseyerek.

Yannis otururken ciddiyetle cevap verdi. "İyi akşamlar. Evet, seni dinliyorum." Kızın bakışlarıyla karşılaşmamaya özen göstererek saatine göz attı. "Çok zamanım yok."

Maral yerinden doğrulup boğazını temizledi ve çantasından kâğıt kalem çıkardı. "Şey... Sana biraz saçma gelecek ama alışveriş yaptığımda çekiliş hakkı kazandım. Araba veriyorlarmış. İşte ben de iki çekiliş hakkı kazandım."

"İyi. Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Anlatıyorum. Şimdi ben birine kendi adımla katılacağım zaten." Gülümsedi. "Açgözlülük olmasın diye ikisine birden kendi adımla katılmak istemedim."

"Evet?"

"Birine de senin adınla katılmak istedim ama katılanların adı soyadı, ana baba adı ve telefonunu istiyorlar. Adını soyadını yazdım, telefonunu da ama anne baba adını bilmiyorum." Gülümseyerek kâğıtla kalemi onun önüne itti. "Yazar mısın sana zahmet?"

"Bu muydu konu?"

"Evet... Sen ne sandın?"

"Bilmem... Düşünmedim ama sağ ol..." diyen Yannis kalemlerle kâğıdı onun önüne geri itti. "Sen ikisine de kendi adınla katıl."

Maral biraz panikledi. "Ama araba kazanabilirsin!"

Yannis ayağa kalktı. "Sağ ol ama benim arabam var zaten. İyi akşamlar!"

Adam otele doğru yürürken kız arkasından sinirli bir şekilde dik dik baktı.

*

Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Uğur uyuyordu. Aysel gözlerini açıp kocasının nefesini dinledi, derin uyuduğundan emin olduktan sonra da kalkıp parmak ucuna basarak makyaj masasının yanında duran koltuğa gitti. Uğur'un pantolonunu sandalyenin üzerinden alıp odadan çıktı. Sessizce salona gidip ışığı yaktı ve arkasına dönüp koridoru kontrol etti.